

Magyary Ágnes

PÁNIKISTEN ALÁSZÁLL A POKLOKRA

(*apokaliptikus paradoxoncunamiáverzióvíziójának
a verziója*)

A civilizáció megszületésével kezdetét veszi a szorongás, az attól való félelem, hogy a keservesen megalkotott, megszerzett, ellopott, megöröklött, hazudott szellemi és anyagi jólét egyik napról a másikra odalesz. Így hiába minden fényűző bőségnek, nem lehetséges nyugodtan élvezni a javakban való dúskálást egy percig sem. Egy percig sem. És itt az élvezésen van a hangsúly, nem pedig a múltó perceken.

Akármikor mentünk fel a hegyre, onnan mindig patakokban ömlött le a víz. Ha be akartunk jutni a kertbe, vízereket kellett átugrani. A fű életvidám zölden és megadóan süppedt be a lábunk alatt. De ha kimentünk a kaptatón, ahol a gyümölcsfák kezdődtek, ott már nem voltak ármányosan előbukkanó patakok. De ez rég volt. Azóta már a legmélyebb kutakban sincs víz, nemhogy hegyoldalban folydogáló erek volnának.

De hogyan is lehetne vége a civilizációnak? Úgy, hogy jönnek a barbárok. És kik azok a barbárok? Hát azok, akik jönnek, vagy legalábbis idegesítően sokáig lebegtetik eljövételüket. Ebbe unt bele maga a civilizáció, és a barbárokat lecsérrelte a csereszavatos természeti katasztrófára. És milyen jól tette! És mi lehet élvezetes a természeti katasztrófában? A hosszan tartó várakozás.

Minden nap lestük a konyhakertben az uborkák alakulását. Hátha csoda lesz, és eltérően a korábbi évek kudarcától, végre hatalmas, kövér uborkák fognak csüngen a bokron. Érthetetlen, mire alapoztuk ezt a fajta balga derülést. A valóság ezzel szemben két darab fonnyadt, girhes és betegesen beesett hasú, gyászos kinézetű izé volt. Uborkának még a legnagyobb jóindulattal sem lehetett nevezni.

A természeti katasztrófával sújtott világvégét nevezzük apokalipszisnek. Mint minden komoly dolgot, az apokalipszist is görög szóval illetjük, bár az ókori héber irodalom emelte világhírnévre. A léha, de beképzelt rómaiak, akiket csak és kizárólag a saját élvezeteik érdekelték, vagy a túl óvatos, de mégis életvidám görögök lelkileg nem lettek volna alkalmasak erre. Az Ószövetség

viszont halált megvető bátorsággal gázol derékig az emberi nyomorúság legmélyebb bugyrában: emberi csontoktól tarkított siralomvölgyek; égő kemencék mélyén tengődő melankolikus próféta, akihez képest Jónás a cet hasában amerikai rockfesztiválózó.

Napközben majd megsültünk, és kétségbeesetten kerestük a hús árnyékot, azonban este bizony nem lehetett hosszú nadrág és pulóver nélkül létezni. Aztán egybefolytak az éjszakák és a nappalok, legalábbis a hőmérséklet tekintetében. Mitől hűlt volna le az idő, amikor kivágták az erdőket?

A barbárok ellen viszont a megsemmisítésig kell küzdeni – mondja Platón. Igaza van. De mi a helyzet az apokalipszissel? Az ellen meddig kell küzdeni? Platón erről nem beszél, mert ő csak egy görög, fogalma sincs a katasztrófákról. Ő csak azért lamentál, hogy milyen borzalmasan silány író ez a Homérosz, csakis kizárólag az istenek feslett élete érdekli, hogy ki kivel mit csinál □ mármajdnem olyan élvhajbász, mint egy barbár. Hol voltak akkor még a rómaiak?!

Hol volt, hol nem volt. Volt egyszer. Egy szó. Azaz: ige. De nem lett testté. Hanem csak úgy csimpaszkodott. Még himbálózott is. Talán lebegett. De ez nem biztos. Aztán fogta magát, és esni kezdett. Zuhant. Csak zuhant. Nem lehetett tudni, hol áll meg. Szerencsére jött két klímajugend, és elkapta. Zsobre tették. Feltűnés nélkül. Lazán. Ezt hívjuk klímatudatoságnak.

Az ökoapokalipszis evangéliuma szerint, bűneink zsoldja az ökokatasztrófa, a megváltást csakis az hozhatja el, ha a Prado Múzeumban Goya A meztelen maja festményén látható meztelen nő bal mellét vastagon bekenjük paradicsomszósszal. Ezt a műveletet minden egyes földi halandónak személyesen kell elvégeznie. Jóféle paradicsomszósz felel meg a kényes művelethez, és a tisztas ökofeloldozáshoz csakis a Barilla Napoletana terméke vezethet el. Nem elég csak úgy ráfröccsenteni a piros krémet, hanem lassú mozdulatokkal percekön keresztül kell dörzsölgetni, és ne féljünk attól, ha esetleg a festék szétfolyik, és a meztelen maja bal melle lassan eltűnik, mert áldozatokat kell hozni a változások érdekében. Az ön ökomegváltásának önzetlen támogatója a Barilla Groups, vásároljon Napoletana szósz jutányos áron!

A kertben megtermett a paradicsom. Szinte az egyetlen egzotikus növény, ami túlélte a zord vidék klimatikus viszonyait. A reggeli deres harmatokat, az esti hűvös szellőket és a jéghideg éjszakákat. Kész paradicsom. Ez nem paprikának való vidék. Volt! Mert hogy most már megterem a paprika, uborka és egyéb, az időjárás zordsága miatt kényeskedő növény.

Szomorúan bandukolt Savonarola Firenzében. Hónapok óta prédikált tüzes hangon a világi hívságok ellen, ostorozta a firenzeiek erkölcsait, szította indula-

taikat a gazdagok ellen, hogy azok csak dőzsölnek, tobzódnak, miközben a nép rongyokban és krumplibéjon él. Fizessenek a gazdagok – mondta. De maga is érezte, ez nem lesz elég, kellene még valami, valami igazi nagy durranás. Valami igazán emlékezetes. Valami olyasmi, amivel bekerülne a történelemkönyvekbe. Amiért még évszázadok múltán is emlegetnék a nevét.

Az őszi avarégetés külön szertartás volt. Apám gereblyével a diófa alá húzta a megbarnult leveleket, száraz gallyakat, elhervadt virágokat, rothadásnak indult diókat. Majd meggyújtotta a kupacot. Sajátságos, semmihez sem hasonlítható kesernyés illat kezdett szállingózni az őszi hidegben. A lángok – inkább csak lángocskák – finoman ropogtatták a máglyácskát.

A Hiúságok Máglyáján megkapó szépséggel égtek a festmények, selyemruhák, brokátfüggönyök, arannyal hímzett csipkék, régi kódexek, díszes ékszerek és gyerekjátékok. Közben Savonarola szónokolt. Bezengte az egész Piazza della Signoriát, messzire szállt a hangja.

Ahol megcsömörlésig növekszik a fényűzés, ott megjelennek a puritánok. A puritánok megvetik a felesleges tobzódást, a Latte Macchiátót, a Milánóba való röpködést, legyen akármilyen olcsó is a repülőjegy, és azt, hogy utána megtöltjük az Instagram-oldalunkat a Dóm előtt készült szelfikkel. De a gond mégsem a kispolgári magamutogatás, gondoljanak bármit is a puritánok, hanem az, ha mindenki erre vágyik, akkor elpusztul a Föld, és aki azt akarja, hogy ez bekövetkezzen, az bizony nagyon gonosz ember. És vajon mit érdemel a gonosz ember? Erre a kérdésre a Napoletana reklámja után fogunk válaszolni.

Ha szegények vagyunk a fényűzésben, akkor gazdagok leszünk az apokaliptikus nélkülözésben. Az embert nem a ruha teszi, hanem a gondolatai, a gondolatok viszont romlásba visznek. Savonarola ugyanis tévedett. A gondot nem a luxus imádata jelenti, hanem az, hogy mindenki részesülni akar belőle. Szóval a gyújtogatás nem old meg semmit, csakis az önmegettartoztatás segíthet. A többiek önmegettartoztatása. Nem a mienk. A miénk az élvezet.

A Napoletana-féle paradicsomszószt gluténmentes változatban is megvásárolható.

Hegel szerint egyik civilizáció sem tudja fogalmilag meghatározni magát. Hiszen miképpen lehetne definiálni azt a kultúrát, amely szárnyatlan oltárként vergődik az előtt az istenség előtt, akit mindenáron el akar pusztítani. Amikor ez végre sikerül, és a megölt isten vérbe fagyva fekszik az oltáron, akkor kiderül, hogy a testet beborító megszáradt, bíborpiros nem is vér, hanem csak szószt.

Ki és miért vágja ki az erdőket? Ez tulajdonképpen nyelvtani és morális kérdés. Mert nem mi vágjuk ki, hanem ők. És kik azok az ők? Az ők – ma-

gyarázza a Latte Macchiátót szürcsölgető világpolgár a milánói Dóm előtti téren – azok az elmaradott barbárok, akik annyira elmaradottak, hogy hagyták magukat megvesztegetni, hogy mások kivághassák a fáikat, csak azért, hogy azok a mások nem vágják ki a saját fáikat, amíg azok Latte Macchiátót szürcsölgetnek Milánóban.

A mi jólétünk a miénk, ti vásároljatok Napoletana-paradicsomszószt már vegán változatban is!